

[Weikop.]

folkepartis repræsentanter har ment, man kunne spare omkostningerne ved optrykning af dette materiale, fordi man finder, at tiden er løbet fra en del af disse oplysninger, som derfor må siges at være værdiløse, men venstres og de konservatives repræsentanter i udvalget har ikke villet modsætte sig optrykningen, når der var fremsat ønske herom. Jeg skal anbefale venstres, de konservatives og de radikales udvalgsmedlemmers indstilling om at tiltræde det lovforslag, som er fremsat af den højtærede handelsminister.

Jeg vil gerne på mit partis vegne gøre nogle foreløbige bemærkninger vedrørende det af de socialdemokratiske medlemmer fremsatte lovforslag, idet jeg dog, når den socialdemokratiske ordfører har talt, eventuelt vil komme ind på nogle enkeltheder i dette forslag.

Det spørgsmål, der da melder sig, og som der er givet udtryk for fra socialdemokratisk side, er, om loven, således som forslaget nu er fremsat, vil være tilstrækkelig, om der er nogen anledning til, som forholdene er i dag, at skabe nogen ændring.

Nu er situationen jo en anden, end den var i 1950, det fremgår tydeligt af den prisudvikling, der er sket, og som fremdeles er i gang, og som viser, at priserne er nedadgående. Hvis man ser på, hvorledes Moodys engrospristal har forment sig, vil man se, at det i foråret 1951 nåede maksimum på 535, i april 1952 var det 430, og for at springe til den 2. maj var det 432,4, og nu så sent som den 26. maj er der atter et fald til 431,9. Hvis man ser på Reuters indeks, vil man se, at prisindekset var i foråret 1951 630, i april 1952 550, den 3. maj i år 547 og den 26. maj 536. Altså vil man se, at der stadigvæk er nedgang. Dette skulle føre til, efter den stilling, man tidligere har taget, at der ikke skulle ske en skærpelse af prisloven, men det modsatte.

Priskontrolrådet har også i nogle af de oplysninger, udvalget har fået, givet udtryk for, hvorledes man ser på situationen, og kontrolrådet har sagt, at der efterhånden med den nugældende lov er skabt en vis praksis for, hvordan de i loven benyttede udtryk skal forstås. Det er derfor et spørgsmål, siger priskontrolrådet, om det vil være rigtigt nu at benytte et andet ordvalg, hvis nærmere indhold først skal forklares gennem praksis, og man har fra priskontrolrådets side sagt om det socialdemokratiske forslag, at man i virkeligheden her vender tilbage til den nugældende lovs rimeligheds-

kriterium. Så vidt priskontrolrådets synspunkter om lovgivningen i dag.

Men så bliver jo spørgsmålet, hvorfor loven nu skulle være blevet så utilstrækkelig efter socialdemokratisk opfattelse, og derfor er det ganske praktisk at gå lidt tilbage i tiden og se, hvorledes man har stillet sig fra socialdemokratisk side.

Jeg tillod mig, da loven var til første behandling, at fremsætte et citat fra en udtalelse, som den daværende handelsminister, Krag, havde fremsat i oktober 1949. Jeg vil også gerne genkalde erindringer om de bemærkninger, som daværende handelsminister, Krag, ledsagede sit lovforslag med, og hvori det hed, at der ved dette lovforslag — altså forslaget i 1949 — var skabt det fornødne grundlag for en afvikling af prisrestriktionerne i de tilfælde, hvor konkurrencen var tilstrækkelig virksom til at sikre en fri prisdannelse. Man vil endvidere se, at den 6. oktober 1949, da den daværende socialdemokratiske handelsminister fremsatte lovforslaget — det var på det tidspunkt, vil man vide, da devalueringen var gennemført —, fremsatte han en udtalelse, som jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil have lov til at citere. Den daværende handelsminister sagde den 6. oktober:

„Den foretagne devaluering kunne imidlertid rejse spørgsmål om, hvorvidt det måtte være nødvendigt at foretage skærpelse i prisloven og i prisreguleringen. De prisstigningstendenser, devalueringen vil kunne fremkalde, gør det nødvendigt, at myndighederne har de fornødne midler i hænde til at kunne gribe ind overfor prisstigninger, hvor de end måtte vise sig. Det må derfor regnes som ansvarsløst, såfremt man i denne situation ville skride til en svækkelse af prislovgivningen.“

På den anden side har regeringen ment, at bestemmelserne i den nugældende prislov giver tilstrækkelig garanti for, at prisstigningstendenserne også fremefter kan holdes under kontrol. I den skikkelse, prisloven fik ved den sidste forlængelse, har den vist sig at være et smidigt instrument, som på den ene side har tilladt gennemførelsen af en efter forholdene ret vidtgående afvikling af prisrestriktionerne og på den anden side har givet myndighederne tilstrækkelige midler i hænde til at gennemføre priskontrollen på de områder, hvor dette har været nødvendigt.“

Når man nu har dette citat i hånden og